

Cao Hành Kiện

Kinh Thánh Của Một Con Người

Hắn cần có một tổ ấm, cần một nơi ẩn náu, để trốn tránh người khác, một chốn riêng tư cho một mình hắn, không bị ai dòm ngó.

Hắn cần có được một căn phòng cách âm, đóng cửa phòng lại có thể nói to mà không ai nghe thấy, muốn nói gì thì nói, một vũ trụ riêng trong đó hắn có thể nghĩ ra lời mà không cần hạ giọng. Hắn không thể nấu mình trong cái kén như một con nhộng âm thầm nữa rồi, hắn cần được sống, được cảm nhận, khi làm tình với một người đàn bà, hắn muốn rên rỉ hay la to lên, cho đến khi kiệt lực. Phen này hắn phải đấu tranh để giành lấy một không gian sinh tồn, không thể nào chịu đựng được cái ngột ngạt của những năm qua, và cái ước muốn vừa khơi dậy này nhất định phải được thỏa mãn.

Căn phòng nhỏ hắn ở hồi đó chỉ vừa vặn chiếc giường một người, cái bàn và cái kệ sách. Mùa đông, để thêm cái lò và ống thông hơi, có thêm một người trong phòng là hết chỗ cục cựa. Bên kia tấm ván tường là hàng xóm, hắn nghe rõ mồn một, bất luận hai vợ chồng công nhân tí tởn ban đêm hay đứa bé tè tè. Cái sân có vòi nước và ống thoát nước, hắn phải dùng chung với hai gia đình. Mỗi lần cô bé đến thăm hắn là bị hàng xóm theo dõi, hai người uống trà hay trò chuyện hắn cũng phải để ngỏ cửa. Vợ hắn lấy hắn hơn mười năm trước song hai người chưa bao giờ ăn ở với nhau, ả đã xin đảng uỷ Hội nhà văn mở cuộc điều tra về hắn, và đảng uỷ đã liên hệ với uỷ ban khu phố. Đảng xía vào mọi việc, tư tưởng, sáng tác của hắn cũng như đời tư.

Lần đầu tiên đến thăm hắn, cô bé mặc bộ quân phục rộng thùng thình có gắn huy hiệu đỏ. Mặt cũng đỏ, cô ta nói đọc tiểu thuyết của hắn rất cảm động. Hắn vốn ngại những cô bộ đội, nhưng thấy cô mặt non choẹt, bầu bầu, hắn hỏi cô bao nhiêu tuổi. Cô ta tự giới thiệu, nói đã học trường y tế quân đội và hiện đang thực tập một năm ở bệnh viện quân y. Năm ấy, cô mới mười bảy. Tuổi này là tuổi các cô hay yêu, hắn tự nhủ.

Lúc hán ta hôn cô lần đầu tiên, sau khi đã cẩn thận khép cửa phòng lại, thì toà án vẫn chưa xong thủ tục li dị. Hán nín thở vuốt ve cô, trong tai còn nghe thấy hàng xóm mở nước máy giặt quần áo hay rửa rau gì đó, rồi tiếng đổ nước bồn. Hán nghe cả từng bước đi của họ.

Rõ ràng là hán phải có cho được một nơi chốn riêng, cho dù chỉ là để có thể ôm một người đàn bà trong vòng tay. Chỉ cần một cái mái che mưa che gió, và bốn bức tường bao quanh, cách ly hán với âm thanh bên ngoài. Chứ hán không hề có ý định lấy vợ lần nữa. Cuộc hôn nhân kéo dài hơn mười năm do pháp luật bắt buộc như vậy quá đủ rồi. Hán ngại phụ nữ lắm rồi, đặc biệt là các cô trẻ đẹp, tương lai đầy hứa hẹn, mà hán có thể yêu mê yêu mết. Đã mấy lần hán bị phản bội và tố giác. Hồi còn ở đại học, hán yêu một cô bạn cùng lớp. Khuôn mặt thon thon, giọng nói dịu dàng, cô gái dễ thương và cầu tiến ấy đã nộp một bản báo cáo tư tưởng cho bí thư đảng uỷ, ghi lại những lời hán mĩa mai cuốn tiểu thuyết cách mạng Lời ca tuổi trẻ mà Đoàn thanh niên cộng sản bắt sinh viên phải đọc. Thật ra cô không hề có ý hại hán, nhưng con gái là thế, càng yêu lại càng muốn giải bày tâm sự với đảng, cũng như tin đồ muốn thổ lộ mọi chuyện với cha cô. Thế là tổ đảng nhận định hán có vấn đề tư tưởng. Chưa phải là trọng tội, hán vẫn được trường cấp bằng tốt nghiệp tuy không được kết nạp đoàn. Với cô vợ thì nghiêm trọng hơn, ả mà có chứng cứ trong tay, thí dụ một trang bản thảo viết chui của hán thôi, thì hồi đó cũng đủ để hán bị quy là phản tử phản cách mạng. Ôi, đẹp làm sao những năm tháng cách mạng ấy, các cô lên cơn cách mạng tới mức gieo rắc kinh hoàng !

Một cô gái mặc quân phục như cô bé, làm sao hán tin được. Cô ta đến xin hán giúp ý kiến về văn học. Hán nói hán không thể dạy cô được và khuyên cô theo học lớp bổ túc ở đại học. Có đủ thứ lớp bổ túc học tối, chỉ cần đóng một số tiền nhỏ, hai năm sau là được cấp bằng hán hoi. Cô hỏi hán nên đọc những cuốn nào. Hán khuyên cô không nên đọc các giáo trình, bây giờ phần lớn thư viện đã mở cửa trở lại rồi, cô tha hồ đọc những cuốn trước đây bị cấm. Cô lại nói còn muốn tập viết văn, hán khuyên cô đừng viết, chỉ tổ hại đến tiền đồ của cô, hán lao đao nhiều hán biết. Một cô gái bình thường và trong trắng như cô, mang quân phục, lại có nghề y trong tay, tiền đồ coi như đã vạch sẵn. Cô trả lời em không bình thường không trong trắng như anh tưởng đâu. Cô muốn tìm hiểu thêm nhiều

chuyện, muốn hiểu đời, điều đó đâu có mâu thuẫn gì với bộ quân phục và nghề y.

Không phải hấn không ưng cô, nhưng hấn không muốn lời thôi, muốn làm tình thì chọn cô gái nào từng trải là yên chuyện, khỏi mất công dạy bảo việc đời. Và lại, đời là cái gì, chỉ có trời biết.

Làm sao mà hấn có thể giảng cho cô hiểu thế nào là cuộc đời, còn thế nào là văn học thì lại càng gay go hơn nữa, cũng như hấn không tài nào giải thích được cho bí thư đảng đoàn Hội nhà văn, cơ quan chủ quản của hấn, hiểu rằng cái mà hấn gọi là văn học thì không cần ai lãnh đạo hay cho phép cả. Bởi vậy hấn mới lao đao khôn đốn mãi.

Trước bộ quân phục của cô gái dễ thương và tươi mát chừng ấy, hấn chẳng hề lung lay, mơ tưởng. Hấn không thể tưởng tượng có ngày hấn sẽ chạm vào người cô, hay có ngày hai người sẽ ngủ với nhau. Hôm cô ta đến trả mấy cuốn sách mượn trên kệ, mặt cô đỏ ửng, thờ dốc bước vào nhà. Hấn pha trà như phải thủ tiếp tổng biên tập một tạp chí. Hấn mời cô ngồi xuống chiếc ghế trước bàn giấy, bên cạnh cửa vào, còn hấn ngồi trên cái ghế phía sau bàn. Trong phòng còn có một cái ghế bành thô mộc. Lúc ấy đã vào đông, trong phòng đã đặt lò than. Để cô ngồi trên ghế bành thì cái ống thông khói sẽ che khuất khuôn mặt cô, khó nói chuyện. Thành thử họ ngồi hai bên cái bàn. Hai bàn tay cô gái mân mê mấy cuốn tiểu thuyết mang trả còn đặt trên mặt bàn, những cuốn truyện trước đây bị cấm vì thuộc loại phản động đồi trụy. Nghĩa là cô đã ném trái cấm, ít ra cô lúng túng vì biết nội dung sách là như thế nào.

Hấn nhìn chăm chăm vào đôi bàn tay mịn màng và dịu dàng đang gần kề, đang mơn trớn mấy cuốn sách. Thấy hấn nhìn, cô gái ngượng ngập rút tay, giấu xuống gầm bàn, mặt đỏ như gấc. Hấn hỏi cô nghĩ sao về các nhân vật trong truyện, nhất là nhân vật nữ. Họ hành xử hoàn toàn không theo khuôn phép đạo lý của thời đại, lại càng không theo lời dạy của đảng. Hấn nói có lẽ đời là thế, trong cuộc đời, không có gì là phải chăng, là chừng mực. Giá như một ngày kia, cô tố cáo hấn, hoặc bị tổ chức đảng của cơ quan quân đội cất vấn về quan hệ với hấn, thì nói như hấn vừa nói cũng chẳng có gì đáng ngại. Hấn đã có kinh nghiệm cảnh giác rồi. Đời là thế mà !

Cô còn thêm Mao chủ tịch cũng khỏi vợ ra đây. Lúc đó hấn mới dám ôm hôn. Cô gái nhắm mắt, mặc cho hấn vuốt ve tấm thân nhạy cảm dường như đang có điện, lọt thỏm trong bộ quân phục thùng thình. Cô hỏi mượn mấy cuốn truyện cùng loại. Cô nói muốn đọc đủ thứ, cô thấy chẳng có gì đáng sợ cả. Hấn nói một xã hội biến sách vở thành trái cấm mới là một xã hội đáng sợ. Trong cái gọi là Đại Cách mạng văn hoá mà người ta bảo là đã kết thúc, nhiều người đã bỏ mạng vì vậy đó. Cô nói cô biết chứ, cô đã thấy tận mắt người ta bị đánh cho đến chết, ruồi bâu trên xác chết đen máu của những người bị quy là phản cách mạng, chẳng ai dám nhận lãnh về chôn. Lúc đó cô còn nhỏ, giờ cô người lớn rồi, sao anh cứ như trẻ con.

Hấn hỏi thế nào là người lớn. Cô bảo hấn đừng quên là cô học y khoa, rồi cô cười, nhăn nhăn mặt. Rồi hấn cầm tay cô, hôn đôi môi lúc đầu mím chặt rồi từ từ mềm mở. Về sau, cô hay quay lại nhà hấn, trả sách và mượn sách, bao giờ cũng vào ngày chủ nhật, ở lại mỗi lần lâu hơn, có khi từ trưa đến chiều tối, nhưng phải bắt kịp chuyến xe buýt 8 giờ để về trại lính ở ngoại ô xa. Lúc ấy trời đã tối hấn, trong sân không còn tiếng vòi nước, tiếng rửa rau, hàng xóm đã đóng cửa, hấn cũng đóng cửa và ôm chặt lấy cô. Cô không bao giờ cởi bộ quân phục, mắt cô luôn luôn canh chừng chiếc đồng hồ báo thức. Đến giờ chuyến xe buýt chót, cô hấp tấp cài hàng khuy áo vét.

Càng ngày hấn càng nóng ruột có được một nơi chốn để che chở cuộc sống riêng của mình. Khi hấn chắt vật xin được giấy chứng chỉ li hôn, theo đúng quan niệm sinh hoạt chính thống của chính quyền, hấn tuyên bố muốn lập gia đình và nói điều kiện tiên quyết cô vợ tương lai đặt ra là hấn phải có nhà ở. Hấn đã có 20 năm thâm niên (tính cả những năm cải tạo ở nông thôn hồi Cách mạng văn hoá), theo chính sách phân phối nhà ở, lẽ ra hấn phải được cấp nhà từ lâu. Không biết bao nhiêu lần hấn làm ỏm chuyện với cán bộ văn phòng, cuối cùng họ phải cấp cho hấn một căn hộ nhỏ, trước khi hấn bị lãnh đạo đảng ở cấp trên Hội nhà văn quy kết. Thế là hấn dốc hết quỹ tiết kiệm, lại moi thêm được tiền ứng trước cho một cuốn sách chẳng biết rồi có được phép xuất bản hay không, thiết bị một chút tiện nghi cho căn hộ. Kết quả là rất cuộc, hấn đã có được một tổ ấm.

Cô gái vừa bước chân vào nhà mới, hấn vừa khép cửa cài then thì cả hai đã phần khích tốt độ. Mấy bức tường hồi đó chưa chát xong vữa, sàn nhà đầy vôi là vôi. Giường cũng chưa có, thế là trên một tấm ni-lông lấm vôi, hấn đã cởi bộ quân phục quá khổ của cô, phô ra tấm thân con gái thon thả. Cô chỉ yêu cầu hấn đừng tra vào, nội quy bệnh viện quân y là hàng năm mọi người phải khám sức khỏe, gái chưa chồng phải khám cả màng trinh. Trước khi nhập ngũ họ đều phải qua sát hạch chính trị và khám xét toàn thân bởi vì, ngoài công tác hàng ngày ở quân y viện, thỉnh thoảng họ còn phải thi hành nhiệm vụ quân sự, tháp tùng để chăm lo sức khỏe cho các thủ trưởng trong những chuyến công tác. Họ không được phép lập gia đình trước tuổi 26, lấy ai cũng phải được sự chuẩn y của cấp trên. Cũng không có quyền từ nhiệm trước khi lấy chồng bởi vì, theo lời giải thích được phổ biến, có thể có những bí mật nhà nước mà họ biết được trong thời gian công tác.

Hấn đã làm đủ thứ với cô, có một điều là không tra vào. Hấn đã giữ đúng lời hứa với cô. Ít lâu sau, cô phải đi công tác với một tư lệnh quân đội ở biên giới Trung-Việt, hấn bật tin.

Gần một năm sau, cũng vào mùa đông, cô đột nhiên xuất hiện trở lại. Bữa ấy hấn đến nhà bạn nhậu cho đến nửa đêm, vừa về tới nhà thì nghe thấy tiếng khe khẽ gõ cửa. Mặt đầm nước mắt, cô nói đứng đợi hấn suốt sáu giờ ở ngoài kia, cóng lạnh mà không dám vào hành lang, sợ có người tọc mạch hỏi cô đợi ai. Cô phải đứng tạm trú dưới mái nhà kho, đợi mãi mới thấy nhà hấn lên đèn. Hấn vội vã đóng cửa, kéo màn. Hơi thở còn hỏn hển, thân hình lợt thỏm trong bộ quân phục, cô nói : " Anh, anh yêu em đi ".

Hấn đã yêu cô trên tấm thảm. Họ lặn đi lộn lại, không, họ lấp biển đời sông, tràn trũi như những con cá, đúng hơn, như những con dã thú vật lộn cắn cẩu nhau. Cô khóc nức nở, hấn nói cứ khóc đi em, ngoài kia không ai nghe thấy đâu. Và cô khóc thật to, rồi thét rồi gào. Hấn nói hấn là con lang con sói. Cô bảo không, anh là anh yêu của em. Hấn nói hấn muốn thành con sói, con dã thú tàn bạo và khát máu. Cô nói cô hiểu anh lắm, anh là anh của em, em không sợ, từ nay em là em của anh, em chỉ tiếc đã không hiến em cho anh từ trước... Em đừng nói vậy..., hấn nói.

Rồi cô nói chỉ mong cha mẹ tìm mọi cách cho cô thoát khỏi quân đội. Còn hấn trước đó ít lâu đã nhận được giấy mời xuất ngoại, mà bịn rịn chẳng muốn đi. Cô nói em sẽ đợi anh, em là người vợ bé bỏng của anh. Đến khi hấn có hộ chiếu và thị thực thì chính cô hối thúc hấn phải đi kéo lại có lệnh hoãn. Hấn không ngờ họ sẽ mãi mãi xa nhau, hoặc giả hấn không muốn, không dám nghĩ tới điều ấy, tránh nhìn thấu tâm can mình.

Hấn không chịu cho cô ra sân bay, vả lại cô cũng bảo cô không thể xin nghỉ phép. Có muốn chẳng nữa, thì đi chuyển xe buýt đầu tiên từ trại lính, đổi xe hai lần, cũng chẳng thể nào tới phi trường kịp giờ máy bay cất cánh.

Hấn chẳng bao giờ có thể ngờ có ngày bỏ nước ra đi, mãi tới lúc máy bay nổ máy rồi cất cánh khỏi phi đạo của sân bay Bắc Kinh, hấn mới ý thức có lẽ sẽ như vậy, hấn mới nghĩ rằng " có lẽ " hấn sẽ không bao giờ quay trở lại dải đất đang chạy dài bên kia khung cửa kính, dải đất hoàng thổ gọi là tổ quốc kia, nơi hấn đã ra đời, lớn lên, đã đi cải tạo, đã trưởng thành, đã khổ đau, mà không bao giờ nghĩ rằng hấn sẽ từ biệt. Vả chẳng, hấn có tổ quốc đâu ? Cái vùng đất màu vàng mênh mông kia, nơi những dòng sông đóng băng chảy ngang kia, phải chẳng là tổ quốc của hấn ? Câu hỏi ấy mãi về sau mới hiện lên trong đầu hấn, và cũng dần dà hấn mới tìm ra câu trả lời.

Hồi ấy, hấn chỉ muốn để mọi sự trôi qua, chỉ muốn hít thở tự do hơn, muốn thoát ra khỏi cái màn tối đã bao trùm lên quê hương và bản thân hấn. Phải mất gần một năm trời hấn mới xin được hộ chiếu, một năm chạy từ cơ quan này sang cơ quan nọ. Nào hấn có phải là một tên tội đồ, hấn là công dân đất nước này cơ mà. Không có lí gì mà người ta phủ nhận quyền xuất ngoại của hấn. Nhưng mỗi người có quy chế riêng, chế độ đãi ngộ riêng, người ta thiếu gì lí do để không cho anh đi.

Qua hải quan, người ta hỏi hấn mang gì trong va li. Hấn nói chẳng có gì là đồ quốc cấm, toàn vật dụng cá nhân. Hấn phải mở khoá.

- Cái gì trong này vậy ?

- Nghiên mực. Mới nguyên mà.

Hắn muốn nói cái nghiên mực này không phải là cổ vật cấm xuất khẩu, nhưng nếu họ muốn ngăn không cho hắn đi thì thiếu gì cớ. Càng lúc hắn càng thấy căng thẳng. Đột nhiên một ý nghĩ loé trong đầu hắn : đây không phải là quê hương của hắn.

Cùng lúc ấy, dường như có tiếng gọi :

- Anh...

Hắn hít một hơi dài, cố gắng bình tĩnh trở lại.

Cuối cùng, họ để cho hắn qua. Hắn đóng chiếc va-li, đặt nó lên thăm lẩn, khép túi xách tay rồi bước qua cổng dẫn vào hành lang lên tàu. Một lần nữa, hắn lại nghe thấy tiếng gọi, hình như có ai kêu tên hắn. Hắn tiếp tục bước, làm như không nghe thấy, nhưng vẫn quay đầu lại. Người lính hải quan vừa khám xét hành lí của hắn nhìn chăm chăm vào những người ngoại quốc đi sau hắn, nhưng không khám ai mà để cho họ qua hết.

Lúc ấy, hắn nghe tiếng gọi dài, giọng nữ réo tên hắn, âm thanh như vọng lên từ xa, bay vượt lên trên tiếng ồn ào của đám đông đứng ở phòng đợi. Hắn đưa mắt tìm nơi xuất phát tiếng gọi ở phía bên kia vách gỗ hàng rào hải quan, thấy thấp thoáng bóng người mặc áo măng-tô nhà binh, đầu đội cát-két, đứng dựa vào lan can cầm thạch trắng trên lầu, nhưng không nhìn ra mặt.

Cái đêm hai người chia tay, cô ép người vào hắn, thăm thì : " Anh, anh đừng trở về làm gì ". Phải chăng cô linh cảm ? Hay cô đã nghĩ hộ hắn ? Cô sáng suốt đoán trước ý hắn ? Hắn lặng thinh, chưa dám quyết định. Chính cô đã gieo ý trong đầu hắn dù hắn không dám nhìn thẳng vấn đề. Hắn chưa sẵn sàng chế ngự tình cảm và dục vọng, hắn không thể bỏ cô.

Hi vọng không phải cô đang nhô người khỏi lan can, hắn quay đầu trở lại, tiến về cổng

lên tàu. Ngọn đèn đỏ nhấp nháy trên bảng báo chuyển bay khởi hành. Hấn lại nghe tiếng gọi xé tai, kéo dài "Anh...". Chắc là cô. Hấn không ngoái cổ lại, bước thẳng qua cổng.